

Uredništvo in upraviteljstvo v Ptuj
v gledališkem poslopu.

Stajerc izhaja vsaki drugi petek,
datiran z dne naslednje nedelje.

Dopisi dobrodošli.

Rokopisi se ne vračajo in se morajo
dostaviti do ponedeljka pred izdajo do-
datne številke vpsolati.

Štajerc.

Posamezna številka velja v Ptuj za
celo leto K 1.— s poštnino K 1.20.
Za inzerate uredništvo in upraviteljstvo
ni odgovorno.

Cena oznanil je za:

1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—.

$\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—.

$\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K 1.—.

Pri večkratnem oznanilu je cena po-
sebeno znižana.

Štev. 17.

V Ptuj v nedeljo dne 24. avgusta 1902.

III. letnik.

Vera in človek.

V duhu stojim pred novo izkopano jamo, ni glo-
boka, ni široka in ne dolga, a mokra prst leži okoli
nje! In žalostni ljudje se jej približujejo. Ženo nesejo
k pogrebu — mater! Sin pa stopa objokan do groba!
Hitro, prehitro so jo pogrebiči spustili po vrvi tje
dol v globočino in brez usmiljenja je padala črna
zemlja na njo!

Mislim si ali je mogoče, da zakrije tako malo
zemlje, tako mali prostor toliko materno ljubezen?
Ali je mogoče, da sta se sin in mati ločila na veke?
Ne, to ni mogoče, videla se bodeta zopet!

Tukaj, pri odprtem grobu, ko ti pokopljejo naj-
ljubše na sveti, povej mi človek, ali tukaj tudi nimaš
vere?

Napočilo je jutro, svitlo solnce se je prikazalo na
sinjem nebu, tisoč in tisoč prekrasnih biserov se
sveti na vsaki bilki, in dolge jutranje sence drevja
postajajo vedno manjše. In dva mlada človeka, on
visoke, široke postave, ona pa je vitka in lepa
kakor cvetljica, se držita za roke! Gledala sta tje
proti nebeškemu solncu, gledala sta sinje nebo,
prekrasno naravno, a zdaj gledita en drugemu v oči

Zlati grad.

(Konec.)

Malo ur pozneje poda se minister na čelu dolge
ste od teže škripajočih vozov, obloženih z živežem
z neizmerno množino denarja, iz glavnega mesta
proti jugu. Huda je bila pot ob velikej vročini in
mogem prahu. Čim nižje so prišli, tem slabše se jim
godilo, kajti suša je postajala zmiraj večja. Sča-
ma bilo je že težko dobiti sena in vode za živino
ni preteklo ravno mnogo dni, ko so prišli v po-
sloma posušene kraje. Oj groza! Vse pusto in ru-
vo, še celó drevje se je že sušilo. Po cestah in
med kočami so ležali mrličji, umrli vsled kuge in
kote. Mnogo živih se je le z veliko silo držalo na
krah ter tako milo prosilo za pomoč, da bi se jih
dal še trd kamen usmiliti.

Ljudomil je bil nekaj časa gluha za vse prošnje,
ni pogledal ni ne na levo in tudi ne na desno, ampak
je jahal pred svojo četo. Toda vedno večje gorje

iz katerih svita sladek žar mlade človeške sreče.
Človek povej mi tukaj, ko ti bije srce tako vroče,
tako visoko, ali nimaš tudi tukaj vere?

Na postelji leži žena. Tik postelje stoji zibelka.
Žena je blede, trudna, a vendar se jej sveti od ve-
selja oko. V zibelki pa spava otrok, ki je ravno za-
gledal luč sveta. Novo bitje je rodila, katero ravno
tako diše in živi kakor ona, iz katerega bode zrastel
človek kakor je ona, mlado srce bije tik nje, njeno
srce, katero še ne pozna strasti življenja, srce, polno
upa, polno bodoče sreče ali pa — nesreče!

Povej mi človek ali tudi pri tem prizoru nimaš
vere?

In podob je več, neštete so! — Povsod kamur po-
gledaš, kamur se obrneš, povsod se ti kaže neskončna
mogočnost!

Zakaj pa bi bilo tudi vso hrepenenje po sreči na
tem svetu, ako se konča pri grobu vso življenje?

K čemu bi bila vsa človeška sreča, ako ona ni
nič drugega kakor odmev človeške strasti?

Zakaj bi se porodilo novo bitje, ako ima živeti
samo kratko, največkrat žalostno zemeljsko življenje?

Ne, to ni drugače mogoče, tam gor nad zvez-
dami je nekaj več, kakor mi vemo!

mu je izbrisalo iz spomina povelje kraljevo, ni mogel
več gledati prehude nadloge in ustavil se je zato v
sredi nesrečnih krajev. Hitro je poslal nekaj služab-
nikov z več vozi zlata v sosednje dežele, da so na-
kupili žita in pripeljali seboj zdravnike. Nakupljeno
blago je razdelil med stradajoče, a ti so takoj morali
iti kopat kanale, po katerih so iz rek vodili vodo
na nižja polja.

Sčasoma so zazelenele najrodovitnejše njive in
boljši travniki, in črež nekaj mesecev je blagodejni
dež zopet oživel vse južne kraje. Tedaj pa je dal
Ljudomil nakupiti mnogo živine ter jo razdeliti kme-
tom, katerim je njihova poginila. Ni še preteklo leto
dni, ko si je ljudstvo zopet opomoglo.

Ljudomil je postajal vedno bolj potrta. Dobro je
vedel, kaj ga čaka, ako v devetih mesecih ne postavi
zatega grada in s čim naj zida? — ves denar je bil
že izdan.

Nekega dne je razglasil sledeče besede: „Naš
premilostljivi kralj je daroval ves svoj denar, da je

Saj je res, da človek, katerega vse preganja, kateri trpi nezaslužene krivice, prepogostokrat lahko pride blizu obupa, a vere ne bode zgubil nigdar, ako — misli!

Odstrani se toraj človeški obup, za te v naših srcih nigdar ne bode prostora, ker imamo veliki mogočen ščit proti tebi, našo — vero!

Našim kmetom.

(Dalje.)

Paprika jih peče, namreč „Fihposove“ device, zato pa je pisala ena pismo svetemu „Fihposu“, da „Štajerc“ obrekuje posebno v članku „Našim kmetom“ ženske. Kaj ne, drage napredne dekleta, nobeni devici, katera okoli farovža voja, ni bil ta članek po volji? To pa že verjamem! „Fihpos“ mogoče ni zato, da bi spala hči, dokler se ne omoži, poleg matere, ona naj gre raji večkrat k mlademu kaplanu k spovedi! Toda o tem dovolj! —

Ali veš kaj draga mati, veš, kje ti storiš prvi pregrešek pri tvojem otroku? Ako je deklinica kolikaj odrastla, potem jej kupiš navadno prav lepo obleko, naj še boče tako draga. Oblečeš jo in se veseliš, kako je dekle zalo! „Oh kako je lepa mala Anica! Glej jo, kako jej obleka pristojna!“ Mlado dekle se obrača in gleda, svitla barvana obleka se jej dopade, dekle se začne samo sebi dopadati. To pa je gotovo velik pregrešek. Iz male Anice zraste velika Ana, in ta gleda samo na lišp, samo na obleko. Nekdaj so se nosili med kmeti samo platneni robci, dandanes pa že ima vsaka dekla, katera ne služi na leto niti ne trideset goldinarjev, židani robec, kateri velja 3 goldinarje, in kateri je še prej ko leto mine za nič. Toda ne smete me krivo razumeti! Vsaki mladi človek ima veselje z obleko. Deklica, katera je odrastla naj se obleče, kakor se spodobi, naj se tudi, seveda koliko jej dovoljuje denar, okinči, toda, da si obleče kmečka hči več „kikel“, kakor je v hiši kotov, in te vse „poštirkane“, to je gotovo neumnost!

rešil vas strašne smrti. Take dobrosrčnosti ne najdete drugod in sploh nikjer. Zato pa tudi vi izkažite kralju svojo hvaležnost ter mu sezidajte na gori Krasna palačo, kakoršne še nima celi svet!“

Od veselja je zavriskalo vse ljudstvo. Kdo bi pa tudi zamogel tako nesramen biti, da bi ne hotel pripraviti svojemu največjemu dobrotniku malo veselja?

Takoj so se zbrali stavbeniki in se posvetovali tri dni in tri noči, kakšen grad naj sezidajo. Zjediniili so se, da postavijo iz žlahtnega lesa veličastno palačo.

Na vseh koncih in krajih so po vrtah zapele ostre sekire in črez dobrih osem mesecev je stal tam prekrasen grad. Nad vhodom se je lesketal zlat napis: „Svojemu največjemu dobrotniku hvaležno ljudstvo.“

Okrog grada so napravili prelepe vrtove, v katere so presadili najlepše cvetlice in najimenitnejše drevje, ki je bilo mogoče dobiti. Med zelenimi tratami

Pred kratkim je prišla neka mati s svojo še nedem letno hčerko v mesto in jo je pripeljala k temu trgovcu. Tukaj so bile razpostavljene različne stvari. „No, ali hočeš to Micika — ali to — ali to?“ Tako je govorila nespametna mati! Poštena kmetova mati kupi otroku v mestu, ako že zares mora, ž njo iti tje, kaj takega, kar si mati izbere, ne otrok.

Ljubi stariši! mnogo grešite tudi, ako se obnašate nepravilno in nepremišljeno, pred ot Sosedo se včasih skregajo! To je bilo in je. A vendar pa pride soseda, čeprav ste si v jez kakem opravilo k tebi. Ti pa jo zagledaš skoz žne od daleč in jeza v tebi skipi tako, da reče primer: „Zlodej jo nese že drugoč k meni!“ K stopi soseda v hišo si pa prijazna ž njo, in nje češ: „Ljuba prijateljica, dobro da si prišla k ma Sosedo odide, ti pa godrnjaš za njo: „Te sence je bilo tudi treba pod streho!“ Toraj v lice prijazna, a za hrbtom jo zmerjaš! Ta prizor p videli in čuli otroci! Draga mi, ali ne veš, otrok vse dobro zapomni? Otroku se je vtisn prizor v dušo in on si dela iz žnjega svoje du izvečke, svoje nazore! Tako je vprašal enkrat kapelan dečka v šoli, koliko da je svetih z mentov. Deček mu odgovori: „Samo trije so, in jih poznam!“ „Tako“, reče kapelan, „kateri pa Deček ponosno pogleda kaplana in reče! „Pr „rihtar“, drugi je „žandarm“, tretji pa „eksek „Kako pa to?“ vpraša kaplan. Deček se od „Včeraj so jih oče videli skoz okno, ko so pri nam in so rekli: glej toti „zakramentari“ že gr — Vidite kam pripelje nepremišljeno, nepravilno našanje vpričo otrok.

(Dalje prihodnjič.)

Peronospora na grozdju.

Kakor se piše od sadje- in vinorejske šole v riboru se je tje poslalo od večih stranij grozdju

pa so žuboreli hladni potoki, kojih kristalno vodo so napeljali z visokih gor.

V tem času ni storil Trdomar skoraj nič drugega, kakor da je mislil na zlati grad in na biti prvi vladar na svetu. Za vse drugo ni bilo nič mar, in niti vroče prošnje nesrečnih pnikov ga niso ganile in zbudile iz premišljevanj. Neizrečeno težko je pričakoval od Ljud naznanila, da je zlati grad gotov.

Zadnje dni družega leta prihiti na kraljev star ministrov služabnik in sporoči kralju, da njegovo povelje izpolnjeno. Vesel vpraša Trd „Ali pa je grad tudi najlepši na svetu?“ — gotovo mu ni nikjer para in še celó nebesom na čast“, odvrne starec in zopet odide.

Kralj ni mogel več doma strpeti in zato brž odpravil na pot. Spremljalo ga je mnogo ž gospode in vojakov. V malo dneh so prišli v nek kraje, kjer je ubogo sestradano ljudstvo vre

katerem se je pojavila takozvana usnjena (ledernata) bolezen grozdja. Ker iz tega sklepamo, da se je ta bolezen pojavila na večih krajih, treba bode vendarle o tem spregovoriti par besedi.

Ta bolezen je povzročena od ravno iste glivice, kakor ona na trsovem listju. Med tem ko v južnih krajih in pri ameriških vrstah trsja večkrat ta bolezen nastopi, in je že dolgo časa znana, ni se pri nas do sedaj poznala. Še le pred par leti se je pojavila. Sicer se je videla pri nas tudi že na nekaterih ameriških vrstah grozdja kakor na primer „Katakoba“, toda domače vrste, celo tiste, katerih se ta bolezen rada poprime, niso bile do najnovejših časov od nje napadene. Kakor je sprevidela vinorejska šola v Mariboru iz dotičnih dopisov in iz grozdja, katero se je jej poslalo, trpi tisto grozdje najbolj od te bolezni, katero raste na nizko ležečem trsu in katero je v senci. Od vseh vrst (sort) grozdja najbolj takozvani „gutedel“. „Gutedel“ je toraj, kakor se je tudi drugod opazovalo za to bolezen najbolj občutljiv. Vzrok, da boleha grozdje na tej novi bolezni letos posebno močno, je iskati v mokrem letošnjem vremenu in pa tudi v tem, da gorki in mrzli dnevi letos tako pogostokrat en drugemu sledijo in se menjujejo. S temi vremenskimi spremembami se trs v svojem razvijanju moti, postaja slabši in tako se zgodi, da je bolj občutljiv za vsako bolezen, kakor pa tedaj, ko je vreme enakomerno, za njega primerno.

Navedena bolezen se razširi s tem, da se grozd od petla okuži. O tem se lahko vsak prepriča, ako pogleda, da so jagode na grozdu, kateri boleha na tej bolezni pri petlu najprvič svinčene, da celo rujave barve, da se vsaka tam najprvič skrči in je podobna — sevé v malem — tobakovemu mehirju.

Ker dobijo take bolane jagode nekako usnju (ledru) podobno kožo, imenuje se ta bolezen tudi usnjata (ledernata) grozдна bolezen. A vendar pa ne postanejo vse jagode naenkrat bolane, temveč ta škodljiva prikazen se razvija po spremembi vremena včasih bolj počasi, včasih hitreje, konečno pa vendar

vseh strani k cesti prosit miloščine. Dalje proti jugu prikazovali so se njihovim očem vedno boljši kraji, in če ne bi tuintam pričala suha drevesa in na poljih na tisoče novih grobov, ne mogel bi nihče verjeti, da so pred jednim letom tod gospodarile suša, kuga in lakota. Vsak trenutek so naleteli na kako novo cesto ali nov vodovod, ljudstvo pa jih je povsod še lepše sprejemalo kakor drugokrat.

Po dolgem potovanju se nekega večera ustavi v mestu, ki je ležalo v bližini gore Krasna. Tu pride k njemu Ljudomil, pade na kolena in prosi: „Pre-svetli kralj, odpusti svojemu zvestemu služabniku, ker ni ubogal tvojega povelja! Bog mi je priča, da nisem mogel drugače ravnati, ker več kot polovica prebivalcev bi bila umrla prežalostne smrti, ako bi jej ne bil s tvojim denarjem pomagal. Zadovolji se zato, kraljeva milost, s prekrasno leseno palačo, katero so ti postavili hvaležni podložniki! Verjami,

postanejo vse jagode bolane in odpadejo če se le malokaj grozda dotakneš. Ako se nahajajo na kakem grozdu male jagode, katere še se niso popolnoma razvile se lahko opazuje ta bolezen v svojem razvijanju v podobi belega povlečka, in to celo s prostim očesom, še bolj pa seveda s povekšalnim steklom.

Ako se je bolezen že tako daleč razvila, kakor smo jo zgoraj opisali, tedaj se ne da veliko več pomagati, ker imajo glivice, katere povzročajo to bolezen, svoje pravo gnjezdo, takorekoč svoje koreninice, pod kožo jagode ali pa petla in se glivica ne more s škropljenjem pokončati.

Seveda je malone gotovo, da se ta bolezen ne bode tako širila, ako bode od sedaj naprej jasno in suho vreme vladalo. Za vsak slučaj pa se naj povsod, kjer se je pokazala ta bolezen, dobro škropi in sicer z mešanico, katera ima vsaj en odstotek galice v sebi, da se tako še vsaj reši, kar še je za rešiti, da se ne popačijo še druge zdrave jagode.

Da se pa prepreči še daljše razširjanje te bolezni, umestno bode, ako se porežeje grozdi, kateri so popolnoma bolani čisto proč. Pri grozdah, kateri imajo samo nekatere jagode bolane, naj se odstranijo samo te okužene, in naj se pokopljejo, ali pa drugače uničijo, najboljše zažgejo. Dobro je tudi, ako se že sedaj porežejo na trsu vrhoči in ako se trs opleje, tako, da prideta do njega in do grozdja ložje solnce, in zrak, ki preprečita nadaljno razširjanje glivic te pretéče nam nove bolezni, katera pa ni družega nič, kakor smo že omenili, neka nova vrsta peronospor.

Napredni kmetje.

V nedeljo dne 24. avgusta je na glavnem trgu v Središču ljudsko zborovanje, kjer bodeta h o f r a t Ploj in d o h t a r Rosina govorila. Napredni kmetje pozor! Vdeležite se mnogoštevilno tega shoda, in poslušajte, katere „zasluge“ je Ploj prine-

veličanstvo, da še nihče na svetu ni imel tako lepe, tudi nihče ne na tak način postavljene!“

Trdomar nemo posluša in se strese od jeze po vsem životu. Z groznim glasom, podobnim levovemu rjoenju, ukaže ministra ukleniti v težke verige in ga obglaviti drugo jutro pred solničnim izhodom.

Kakor blisk se je raznesla po mestu in okolici ta novica. Ne da se popisati žalost, ki se je lotila vsega ljudstva, in ni mogoče povedati, kakšen jok in stok je nastal. Na tisoče ljudij je drlo pred kraljevo stanovanje ter s povzdignjenimi rokami prosilo: „Svetli kralj, daj nas pobiti in ne nedolžnega Ljudomila, ki je rešil nas in naše otroke grozne smrti!“

Pa kralj se ni nič brigal za ljudske prošnje in solze, temveč pustil je z vojaki razgnati množico. Zelo slabe volje se je vlegel spat. Čeravno je bil od dolge poti jako utrujen, vendar ni mogel mirno počivati, jeza mu ni pustila zatisniti trudnih očí, in težke sanje so ga potem mučile vso noč.

sel z Dunaja in kaj se je zgodilo v Gradcu, ko je bil Rozina — doma! Le povejte jima brez straha vse, kaj Vi mislite, ker shod je javen, in na njem sme ravno tako govoriti kmet, kakor hofrat ali pa dohtar!

Razne stvari.

Od nekod. „Izvolite g. urednik, ako Vam prostor dopušča, sledeče vrste v Vaš cenjeni list sprejeti! Od kar „Domovina“ in „Štajerc“ izhajata, prebiram oba prav temeljito kakor tudi mnogo drugih časnikov. A v novejšem času ne morem več postopanja „Domovine“ razumeti. Ako „Slov.-Gospodarja“ in „Südsteirische Post“ od tistih časov pregledujem, ko je bila huda vojska med nasprotnima kandidatoma gg. Hribarjem in Žičkarjem za državni zbor, me rudečica oblije in gnusi se mi nad izrazi, koje sta „Slov. Gospodar“ in „Südst. Post“ takrat na Hribarja izlivala. A obema nasproti in mnogim duhovnikom na prižnici se je „Domovina“ premagovala in prav dostojno obnašala. No, vsaj je pozneje urednika prvih dveh primerna kaznen dohitela. Na dan glavne volitve so zvižčala, laž, obrekovanje k zmagi Žičkarjevi pripomogle. A sedaj pa je g. Hribar že vse pozabil v tem kratkem času in zopet trobi z velikim mehom v duhovski rog. Ej! ej! to je značaj! Ako je g. Hribar odjenljiv in neče sovražstva že zaradi trgovine, naj pa vendar napredne, pravične in duhovski vsemogočnosti nasprotni časopise v miru pusti. A vzdignila je „Domovina“ svojo glavo že celó nad „Slov. Narodom“, ter mu predbaciva in ukazuje. Tetešentete, ni se Vam je bati! Morebiti še bo začela tiste napadati, ki so v svojem času g. Hribarja volili ter se za njega potegovali, kakor je sedaj „Štajerca“ brez vsega povoda in dokaza takorekoč za povzročitelja umora A. Mikliča, razglasila. Taka neprevidnost škoduje le „Domovini“ sami na njenem ugledu in gmotnem stanju, o čem se lahko sama prepriča!

Proti jutru se mu sanja, da je umrl in da se je njegova duša napotila proti nebu. Pri odprtih nebeških vratih je zapazil, kako nese med prekrasnim petjem truma angeljev Ljudomila pred božji prestol, in zdelo se mu je, da je slišal Stvarnikov glas, ki je hvalil ministra zavoljo njegovih dobrih del. Ko pa misli on v raj vstopiti, nažene ga angelj z gorečim mečem od vrat, rekoč: „Za take sumoveže, katerim je zlati grad ljubši nego ubogi ljudje, ni tukaj prostora. Poberi se od tod!“

Groza spreleti kralja in prebudi se. Glava mu je težka in boleča. Dozdeva se mu, da sliši od daleč neko kričanje in jokanje. Zdaj se spomni na prejšnji večer in svoje povelje. Skoči k oknu in zapazi, da žene večji oddelek vojakov njegovega zvestega služabnika na travnik zunaj mesta in da gre za njimi neštevilno jokajočega ljudstva.

Pri tem pogledu se ga loti silen kes (grevenga). Bilo mu je pri srcu, kakor da bi mu bili napolnili

Pesji bič kje si? Ni vredno, da bi se ozirali nazaj. „Našega Doma, toraj pa naj piše, kar hoče. Ako se zvečer pokaže luna nad oblaki in začne po ves razsvetljevati vsaki kot, začnejo lajati nad njo pesi. Ubogi „Štajerc!“ Koliko lajanja pač moraš prestati!

Sadjerejci pozor! Sadje je že sedaj jako draga. Plačuje se od 6 do 10 krajcarjev na kilo. Toraj „štartinjak“ 20 do 30 goldinarjev. Bodite pametni in ne prodajate sadja prerano, dokler ni popolnoma zrelo. Sploh pa, ako že ima kateri zrelo sadje, naj potrga, kar je lepšega, nikdar pa ne trosite sadja. Za trgano sadje boste dobili polovico več, kakor za trošeno. Tudi za slabšo sadje, katero je za jabolčnik je že cena poskočila, ker po drugih krajih posebnost na Nemškem ni sadja. Kakor smo Vam obljubili, da Vam naznanimo dobre kupce ali pa posredovalce imate jih tukaj le: Najprvič se priporoča gospod Franc Blažič v Ptuj (Breg), ker je on prevzel za stopstvo velike bogate hiše v Berolinu, toraj v glavnem mestu nemškega cesarstva, to je v deželi, kateri se bode plačevalo sadje najdražje. Gospod Blažič je najel v Ptuj že sedaj veliki magacin za sadje. Magacin je pri gospej Leskoscheg, blizu g. Hutterja, in sicer od 6. septembra naprej. Lahko se obrne do njega in do sledečih vsaki tudi pisмено. (Marka za odgovor se mora povsod priložiti!) Nadalje se priporoča tudi gosp. Anton Schaffler, Obsthandlung Hartberg. Več naslovov (adresov) se pozve lahko pri podjetju v Gracu na katero se naj piše naslov: Obsterwerwertungsstelle des Obstbauvereines von Steiermark in Graz, Heinrichstrasse Nr. 17.

Hofrat Ploj Naš kmečki slovenski državni poslanec ne zna — slovenski. Dne 3. t. m. je bil shod v Šmarju pri Jelšah. Med drugimi je govoril tudi hofrat Ploj, govoril je o političnem položaju. O tem govoru piše „Slovenski Narod“, napredni krajski list v uvodnem članku tako le: „Močan kontrast prejšnjemu ljudskemu govorniku je bilo poročilo gospoda državnega poslanca doktorja Ploja o političnem položaju. Mrevaril je politiko mrevaril pa je tudi našo lep-

prsi z žarečim ogljem. Nobeden trenutek ni smel vzamuditi in kar v ponočni obleki je zbežal za žalostno procesijo.

Že kleči Ljudomil, rabelj pa pripravlja klado na katero naj bi položil blagi mož svojo glavo. Tu prileti kralj, vrže se nad njega, objame ga burno in prosi s solznimi očmi za odpustčanje. Vsi, ki so gledali ta prizor, razjokali so se od ginjenosti.

Med nepopisnim veseljem odpravijo se potem v lesen grad. Kralju se je zdel lepši, kot da bi bil postavljen iz samega zlahtnega kamenja in na glavo je hvalil neskončno pravico, da mu je ohranila morda druga in usmiljenega služabnika. Iz hvaležnosti da je nato poleg svoje palače sezidati lep grad z visokim stolpom ki je bil pokrit z požlačenimi ploščami.

Vladala sta še dolga leta. Bog ju je blagoslovil in ž njima tudi ljudstvo. In ko sta umrla v visoki starosti, jokali so se za njima hvaležni podložniki kakor pridni otroci za skrbnimi stariši.